

עצמו. וקורבה זו של האדם לעצמו היא בלי גבול ובלי ערך ובלי
קצתה כלל בכלל. וממילא, גם הענוג שהאדם מתענג על עצמותו,
מניע הוא עד לתחומת של הרגשות עצמו. והרגשה זו, כידוע, לועגת
היא לכל נסיוון של מדידה. וכך כן, בשעה שכנסת ישראל שמחה
בנצחונה על עמלק, — אין שמחתה יודעת גבול, ואין חドותה מכירה
קצתה. ומן פנוי כן, אף על פי שבשמחה יומת נאמרו בה שיעוריים, הנה
בשמחה פורים הגבול הוא אפיקת הכהות. עד דלא ידע.

אלה"ח 1234567

ענין כז

ויקרא אל משה. מפורש בזה שאפילו משה רבינו, שהיו נהירין
לו כל הרוזי עולם שבפרטיו מלאכת המשכן, מכל מקום לא נכנס לתוכו
בלי קריאה. ואמרו על זה חכמים, שם היה נכנס בלי קריאה, כי או
היתה עליו טענה של תלמיד חכם בלי דעת. ודבר זה מתרפרש הוא
על פי דברי הגמרא, מפני מה תקנו הבדלה בחונן הדעת, מפני שם
אין דעת הבדלה מנין. והסבירת ענין זה חורה ונשנית כמה פעמים
בבית מדרשנו. מפני שעיקר סגולתה של הדעת הוא בכך ההתדבקות
וההתשרות הגד� בתוכה. (והאדם ידע). ואדם שאינו יודע להפריד
את עצמו מענין שייך לו, בעל ברחו שאינו יודע להתקשר עם
ענין השיך לו. והוא הדין לאידך ניסא. אם אנו רואים אדם שיש בכחו
להתאחד ולהתיחד עם ענין שייך אליו, מן ההכרח הוא, אדם
זה יש בו כח של הפרשה, והוא יודע להבדל מן העניין שאינו שייך
אליו. וזה מה שאמרו אם אין דעת הבדלה מנין. וממילא, אם היה
משה נכנס בלי קריאה, היה זה מוכיח כי אינו מבידיל את עצמו
 ממוקם שעדיין לא נחברה שיוכותו למקום זה. ועל כן היה עליו
הטענה של תלמיד חכם שאין בו דעת. כי רק הקריאה הייתה הבירור על
יחס המקום הזה אליו. ורק לאחר שקדום הקריאה פולח בזו הדעת בכך
ההבדלה שבת, הנה לאחר הקריאה פולח בזו הדעת בכך הדיבוקות
שבת. וישמע את הקול בדבר אליו. ובכלם של תלמידי חכמים מבקשי

השם, לוחשת תמיד החששה, פן ואולי נדחים הם בחזקת היד למקומות למעלה מראשם, והם מוכחים על ידי כך שאין בכח הדעת שלהם סגולות ההבדלה. אלא שככל זה הוא בשאר ימות השנה, אבל בשעת שמחת פורים, שמהלך הנס היה על ידי ה"לא נקרתי לבוא אל המלך", וכל מקום שנאמר המלך סתום במלך מלכי המלכים הכתוב מדבר, ^{אוצר החכמה}_{אלה"ת 1234567} הרי סדר ההנאה של שמחת פורים מחייב, כי מי שהשתוקקות הקדושה דוחפת אותו פנימה, זוכה למציאות חן, ואדרבה מושיטים לו את שרביט הזהב. ואם תאמר, הלא על הנכנים בלי קרייה נאמר עליו שאין בו דעת; ויש לומר, אדרבה הלא בשמחת פורים אין העדר הדעת חסרון כלל. עד דלא ידע.

ענין כח

ריקודים דפורים. וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצער, ואת שמאלו על ראש מנשה, שכל את ידיו. ההדגשה בכתב זה היא, כי דוקא את ידיו שכל ולא את רגלו. כי הלא יכול היה יעקב להעמיד את אפרים לימיינו לממרי ואת מנשה לשמאלו לממרי, ולזה באה היא ההדגשה כי המכונן היה לשכל את ידיו דוקא. ואילו אצל הרגלים השאיר את המצב כמו שהוא, הבכור מיטין והצעיר משMAIL. ומהטעורת בכך הרגשה מכח גלים בלב. כי הלא עיקר חשבותו של אפרים לגבי מנשה, הוא בזה שיצא ממנו יהושע, שהיה הראשון להלחם בעמלק. וכותב שם הרטב"ז שמה שעשה יהושע עליהם בראשונה, הוא שיעשה אתם משיח בן יוסף באחרונתה. וכל זה כולל הוא בתשוכת יעקב לוי, שדוקא ורעו של אפרים יהיה מלא הגנים. והנה בגופו של יעקב לא היה יכול שרוא של עשו לננווע. ורק את כף ירכו היזו ממקומה. ונמצא, דברגלו של יעקב הוא המקום שניכר בו כחו של עמלק, ולעתה זה אינה ניכרת שם חשבותו ומעלהו של אפרים. ורק בידיו של יעקב שם ענפים יוצאים מגונו, שם הוא המקום אשר לא יכול לו, ולכנן במקום ידיו של